

tants cops he ponderat! Però la descensió ab lo tren ens produhí una impressió més emocionadora que'ls demés tragectes que haviam recorregut.

Impresiona de debó veure'ls ralls de la línia que festonejan aquella espedada pendent, semblant impossible que'l tren pugui lliscarhi suaument sens estimbarse. Però la máquina, esbofegant y frenant al encaixar ab lo dentat de la cremallera, va retenint la velocitat que la pendent dona als cotxes, y aixís, poch á poch, va fentse la descensió per aquella línia oberta entre'l rocám y que algún cop s'entafura per dintre'l cor de la montanya.

Lo panorama que's domina desde'l tren es encisador. Veus al peu de la montanya la extensa planura sembrada de pobles ab sas casetas blanques, reposant en lo llit de verdor que encatifa'l plá; y més aprop, sota mateix de tos peus, la gemada vila de Monistrol.

Més aviat de lo que desitjavam arribárem á la estació, tenintnos d'esperar llarch rato pera agafar lo tren que devia portarnos fins á Barcelona.

Lo sol se'n anava ja á la posta daurant la montanya que ovirávam encar, mitj cobertá per la polsina d'or del sol ponent, y nostres cors se'n despedían ab recansa, recordant lo molt que ens havia fet fruhir durant lo día.

Ja fosquejava quan arribá'l tren que devia conduhirnos á Barcelona.

Un ayret fret y molest refrescava l'atmosfera. La silueta de la montanya s'havia esfumit en la foscó de la nit. Allavors comensárem á sentir l'aclaparament del cansanci produhit per las fadigas de la jornada, y mitj ensonyats, callats y macilents, pujárem al tren que pausadament se posá en marxa.

Durant lo tragecte prou se prová de deixondir la nyonya que entre nosaltres regnava, cantant cansons alegradoras: pero's cantavan mandrosament; las veus se nuavan en llurs golas y

prompte l'ensonyament s'apoderá de nosaltres, quedant enso-pits y boy endormiscats, arraulits en un recó de vagó.

Després d'unas dos horas de viatge monóton, un mormull apagat de vida y mohiment ens deixondí. Obrírem los ulls y reflexes de llum potent feriren nostra vista. Haviam arribat á Barcelona.

Baixárem del tren y'ns trobárem en mitj del bullici y marejador mohiment de la ciutat comtal, trobant á la porta de la estació al que fou entusiasta soci de nostra Secció y inoblidable company en Joan Colom, qui'ns vingué á rebre pera estrényens afectuosament la má.

* * *

Haviam arribat á Barcelona, terme del itinerari que servi de base pera'l viatge. Ens despedírem tots felicitantnos del bon éxit de la excursió y dividintnos en petits grupos, ens en anárem cada hu als seus quefers. La excursió estava acabada.

Grat recort guardarém de la excursió que somerament he ressenyat ab la fidelitat que he pogut, y jamay ens doldrá lo cansament que'ns produhí, perque'l cansament ens passá desseguida y la falaguera impressió que rebérem ens durará sempre.

La excursió no pogué efectuarse més felisment. No sembla sino que tot estés en favor nostre. Lo temps se mostrá espléndidament hermós; lo cel lo vegérem sempre clar, lluminós y sense nuvols; lo sol inundá de llum la terra, y la temperatura més bé calurosa que freda, servint sols de destorb, las mantas que alguns companys espantadissos se'n havian emportat pera resguardarse de la temperatura freda que generalment se deix sentir per aquells indrets, en tal época; l'itinerari ben calculat y'ls detalls complementaris ben previnguts. En fi, la excursió no pogué ser més felis, contribuhint notablement al bon éxit, l'amable duenyo de la *Posada de las Covas* de Collbató, en Pe-

re Bacarissas, de qui quedàrem forsa agrahits y á qui envíó las més sentidas mercés en nom de la Secció.

Y poso punt final esperant ab anhel poguer ressenyar prope-
rament un'altra excursió.

PERE CAVALLÉ.

Abril, 1903.

Ripoll per espay de 4 segles, fins que en 1410 lo Pàpa Benedicte XII lo separá eximintlo de tota jurisdicció, tot lo qual confir-
maren y aprobaren Martí V y Eugeni IV.

La imatge fou treta infinitat de vegadas de la iglesia, pera sostráurerla á las urpas dels exércits que en temps de guerra invadiren la montanya. Al any 1844 torná definitivameat á son lloch, y desde allavors lo cult ha seguit á cárrech de ex-monjos que viuhen per devoció en lo monastir com á sacerdots particu-
lars.

He dit ja que jo considero á Montserrat com lo llibre mate-
rial de la nostra historia. Ell ha desempenyat un gran paper en tots los aconteixements patriótichs. En ell han deixat rastre de son pas tots los comtes y reys de nostra Catalunya; nostres soldats y héroes avans de llensarse á guerreras empresas de-
manavan protecció á la moreneta. Montserrat ha sentit las trontolladas de las revoltas populars; ha sigut esplendorós quan lo sol de benhauransa ha resplandit sobre nostra patria, y ha passat épocas de decadencia quan los nuvols de tempesta han ennegrit lo nostre cel.

Per aixó la estimém tant los catalans la històrica montanya; porque ella ens recorda nostras grandesas, ens parla de nostre passat, y ab aquestas recordansas ens encoratja pera l'esde-
venir.

v * *

Rendits pe'l cansament y arribada l'hora de continuar nostre viatge fins á Barcelona, ens encaixonàren en lo tren de crema-
llera que porta de Montserrat á Monistrol, y altre cop l'humor expansiu regná entre'ls excursionistas, contribuhint á fer més agradable la estona, l'infatigable consoci Sr. Tapiró, á qui tro-
bàrem esperantnos á Montserrat.

Lo viatge ab lo tren de cremallera resulta en extrém suges-
tiu. ¡Y cóm nó si's fá per la mateixa montanya quinas bellesas